

olyan
 Örven-
 gy már
 egy a
 is. —
reibik
 l küld-
 Rejtvé-
 ejtvény
 világot
 ettelek
 sort.
atar.
 azon-
 k sora
 erül el,
 z. stb.
 lletinél
 enned a
ariska.
 elenhet
 esizma.
 hányan
 k. Nem
 szívem-
 ett író
 sztelet-
 ohasem
 nt egy
 énylem,
 tüzdelt
 em. —
 is kell
 pedig
 A többi-
 értelme.
 zónettel
 Nagyon
 változa-
 szintén
 használ-
 yógyulj

foglalt
 miatt,
b.

lására :
 dakozó-
 attatom.
 zin-nyo-
 esi tábla
 yamából
 enaem
 t-tere 3.

uem-épület.

KIS LIBÁK A PATAKBAN. (Lásd a 279. lapon.)

A MAMA SZOBALÁNYA.

(Képekkel.)

I. A látogatás.

ERZSIKE ma meglátogatta kedves barátnőjét Mártát, kit már két hosszú hónap óta nem látott. Ez idő alatt a szegény Márta nagy beteg volt s majdnem meghalt. De végre meg van mentve, hála Istennek és annak a hú gondozásnak, mellyel jó szülei környezték.

Márta új játékaik közt akarta fogadni Erzsikét, akár udvar-hölgyei közt egy hercegnő a másikat. Sok ajándékot kapott, mert jó szülei mindent megtettek, hogy betegsége alatt szórakoztassák.

— Ezt a szép babát, lásd Erzsike, ezt azért kaptam, mert lenyeltem a sok keserű orvosságot.

— És ezt a nagy képes-könyvet?

— Ó, ezt azért, hogy szórakozzam, mert ugyancsak unatkoztam!

— És ezt a Paprika Jancsit?

— Ezt meg azért, mert kiöltöttem a nyelvemet az orvos előtt.

— És ezt a virágos kávé-készletet? Ez tetszik nekem legjobban. Csak volna nekem is!

— Ezt pedig azért kaptam, hogy ozsonnát adjak, mikor magamnak nincs kedvem enni. Akarsz ozsonnálni?

— Ó igen, kedvesem, ha szabad. Nekem mindig van kedvem az evéshez.

A könyvet egy székre tették le, s azon terítették meg. A mama, Udvarhelyiné, mindenféle jó dolgot hord elő, melyhez Márta alig nyúl hozzá; Erzsike azonban eszik kettejük, sőt négyük helyett is, ha a babát és Paprika Jancsit is ide számítjuk, akik ma igen rossz kedvűek voltak, mert sem nem ettek, sem nem beszéltek.

Ozsonna után Márta fáradtságról panaszkodik. Udvarhelyiné nincs a szobában; Erzsike boldog, hogy tehet valamit a barátnője kedvéért: lefekteti a pamlagra, begöngyölti kendőbe, paplanba, aztán nézi azt a különös kis arcot. Olyan keskeny, halvány. A fele kitelik abból a két nagy szemből, s épp a környező fürtökön múlik, hogy ne legyen nagyon is keskeny.

Egy kicsit hiu is volt arra az aranyos hajára s szép arczúra a szegény kis Márta. Ó, de most milyen az a szép arczocska! Erzsike szívből sajnálja őt. Miután jól elhelyezte, azon törekszik, hogy mullattassa szép tervekkel, mert az ilyen tervek kedvesek a beteg előtt.

— Tudod-e Márta, hogy amig beteg voltál, elmúlt a tél s megjött a tavasz?

— Már? sóhajtá Márta; ugy szerettem volna látni amikor jön.

— Majd látod, amint megnövekedik. Mert ma még csak iczi-piczi tavaszocska. A hóban bujkált eddig, mint kis csibe a tojásban. Most ezt eltörte a nap segítségével. Ugy-e bár, hogy olyan, mint egy madárka? Én olyannak találom. A hóvirágok az ő első tollai; tele is van velök a kert. Majd hozok neked holnap egy nagy bokrétával!

— Jobb szeretném magam szedni, mondá Márta bánatosan.

— Majd szedsz te még sok nagy bokrétát később, mikor majd szebb és több lesz a virág. Majd fonunk nefelejts-koszorut!

Ezalatt bejött Udvarhelyiné. Az ablakhoz támasztá fáradt fejét s imára kulcsolá kezeit. Igen: a tavasz vissza jött s Márta majd látni fogja, ahogy elterjed a földön s aztán ő maga is erős, egészséges lesz megint.

— Mama, szólt Márta, akarsz nekem nagy örömet szerezni?

— Hogy ne, édesem.

— Akkor hát szólítsd elő Lidit. Majd én rendelek valamit. És te is mamácskám megteszed azt, amire kérlek, ugy-e bár? (Lásd a képet a 276. lapon.)

A mama mosolyog. Később, mire az ő kis leánya teljesen fölépül, ismét vissza kell őt hódítani az engedelmesség korlátai közé s újból nevelni önzetlenségét; mert bizony ezek a szép lelki tulajdonságok kissé megfogyatkoztak a betegsége alatt.

Márta csönget. Erre azonnal beperdül Lidi a szobaleány.

— Lidi, mondá Márta az ő mamájának kedves hangján, hozza el kérem a mama cipőit, ruháját s felöltőjét.

Lidi meglepetve néz a nagyságos aszszonyra.

— Tehát el fogunk menni? kérde Udvarhelyiné mosolyogva.

— El édes mamám, látogatást fogsz tenni.

— Kinél édesem?

— A tavasznál, amelyről Erzsike beszél. Biztos vagyok felőle, hogy nem ismered; pedig akarom, hogy te is beszélhess róla, szegény fáradt mamám.

Udvarhelyiné szeretettel simogatja meg kis leánya arany-fürtös fejét. Nem, ez a kis fej még nem lett egészen önző. Annál jobb. Legalább könnyebb lesz ismét jó-utra téríteni.

— Aztán, mamám, sugok is valamit. Titkos!

Márta a mamája füléhez hajlott. Udvarhelyiné mosolyog. Nem, igazán nem önző az ő kis lánya. Megcsókolja Mártát is, Erzsikét is, aztán Lidi segítségével fölkészül.

— Nagyon kényelmes, ha valakinek szobalánya van, mondá Erzsike, midőn egyedül maradt barátnőjével. Szeretném tudni, miért nincs minden nőnek?

— A gazdagnak valamennyinek van is, azt hiszem, mondá Márta.

Egyszerre eszébe jut, hogy az Erzsike mamájának nincs és elhallgat. Erzsike ugyan-ezt gondolja s meghökken. Tehát az ő mamája szegény, mivel nincs más cseléd a házban, mint Péter, János meg az öreg Zsuzsa. Tehát szegény s maga magát kénytelen kiszolgálni. És ezt ő nem vette észre! De ez nem marad tovább így! Kell, hogy a mamának is legyen ezentul szobalánya.

Erzsike szórakozottá lesz, Márta már nem találja olyan mulatságosnak. A hosszas látogatás is fölemészté erejét, s lassacskán elalszik. Erzsike csöndesen marad és elgondolkozik. A számtani feladat, melyet az ő tanítónője szokott neki kiróni, kevésbé látszik előtte nehéznek, mint az, amelyet most adott fel maga-magának.

II. Kisérietek.

Kitünő gondolat villan meg Erzsike agyában.

»Euréka!« mondaná görögül az ő unokabátyja Aladár, ki olyan nagy tudós. »Meg-

van! kiáltá egyszerűbben Erzsike. Alig hogy otthon megérkezik, sietve szól a mamájának olyasmit, amire a városnak valamennyi asszonya össze futna, ha hallaná.

Ám itéljetez magatok: azt ajánlja Erzsike az ő mamájának, hogy nyomban szerez neki kitűnő szobalányt.

A mama kivételével mindenki más nagyon esodálkozott volna azon, hogy Erzsike ilyen ritka kincset fődözött fel; de a mama, ahogy látja az ő kis lányának diadalmas arcát, legott kitalálja, hogy önmagáról beszél ily szerényen s hogy ő maga kínálkozik arra: kiszolgálni a mamát.

Nem kitűnő gondolat ez? Fizetésül Erzsike két krajczárt kér napjára. Ha majd sok nap elmúlt és sok krajczárja lesz együtt, akkor majd vesz magának olyan virágos kávé-készletet, mint amilyen a Mártáé.

Ahelyett azonban, hogy sietne ily kitűnő ajánlatot elfogadni, a mama elgondolkozik. Talán azon, hogy Erzsikéből nem is válna jó szobalány? Eddig minden nap s a nap minden óráján a mama szolgálta ki Erzsikét, s jogában is volna, hogy viszon-szolgálatot követeljen tőle. De mikor az ő Erzsikéje maga magát sem képes kiszolgálni, hogy szolgálhatna ki más valakit?

Hanem Erzsike meg akarja mutatni, hogy képes rá s rögtön is szeretne hozzá fogni.

— Tehát nagyon szerencsétlennek találsz? kérdé a mama, mikor Erzsike erővel bírta rá, hogy egyezzek bele. Nem tudod, hogy legjobban önmagunk szolgáljuk ki magunkat?

— Ó mamám! Ez jó a szegénynek, mondá Erzsike gőgösen.

— Két kezünk van, mint a szegénynek: mindeniken öt ujjunk, épp úgy mint a szegénynek. Ha ezeket nem tudom olyan jól használni mint a szegény, ez csak azt bizonyítja, hogy nálánál ügyetlenebb és ostobább vagyok. Amint látod, nem mondtál bókot.

De Erzsike nem így gondolkodik. Az ő mamája éppen olyan uri asszony, mint a Márta mamája s azt akarja, hogy az ő mamája is ugyelgyen kiszolgálva.

— El fogsz menni, ugy-e mamám? Majd segítelek az öltözésnél?

— Egy óra mulva nagymamához megyek. Sohasem öltözködöm tovább tiz percznél; tehát látod, hogy ráérünk arra még.

— Ó mamám, kezdjük mindjárt, kérlek szépen! Olyan mulatságos lesz! Nagyságos asszonynak foglak hívni, te pedig magázol engem, mint szoktál, mikor haragszol rám... Majd elhozom a nagyságos asszonynak a cipőit, mondá Erzsike, elváltoztatva hangját.

Bemegy az öltözőbe, kihez onnan fél cipőt, aztán bevisz oda fél papucsot. Második fordulóra ismét hoz egy fél cipőt s visz be egy fél papucsot.

... MEGTESZED, AMIRE KÉRLEK?
(Lásd a 275. lapon.)

— Figyelmeztetem Erzsí, mondá a mama mosolyogva, hogy egy kis figyelemmel időt és fáradságot lehet megkimélni. Nem sürgeti senkisé. De ha sürgetnének, ugyan-csak elpocsékoltuk volna az időt.

— Ó! kiáltá Erzsike, mind a két cipőt a szőnyegre ejtve; ha mindig leczkétetsz, több bért kell adnod.

— Azt hittem, hogy a szobalány nem tegezi az asszonyát, és különösen nem mer vele ilyen hangon beszélni.

— De mikor engem a leczkétetés, lásd ma ... lássa nagyságos asszony, össze zavarja a gondolataimat! Ebben, csakis ebben olyan vagyok, mint a gyermek. A mamák nem hiszik el, de lássa nagyságos asszony, a leczkétetés elbűtitja a gyermeket.

Meggyőződésből beszélek. Kérem nagyságos asszony, tessék ide adni a lábát.

— Vigyázzon Erzsí, sok nehézséggel fog az életben találkozni, ha nem szokja meg a gondolkozást, hogy mindennek a jó oldalát tekintse.

— Ó Istenem! Most újra kezdi a nagysága. Kérlek mama, mondá Erzsike nedvesülő szemmel, ne leczkétess mindig, nem játék ez!

— Igen hasznos dolgot mondok, kicsikém.

— De ha mondom, hogy ez megzavar!

Azért nem megy föl a cipő a lábadra. Jaj!

— No's Erzsí, nem volt igazam? Most fordítva húzta fel a cipőmet.

Erzsike észre veszi, hogy bizony ugyan, amint a mama mondja: a ballábra valót a jobbra, s megfordítva, a jobbikra valót a balsóra húzta fel, mivel, ahogy mama mondá, nem vigyázott.

Most jön a gombolás. De ez olyan hosszúnak ígérkezik, hogy a mama azalatt könyvet vesz a kezébe.

... TESSÉK IDE ADNI A LÁBÁT.

Most már nem a leczkétetés lehet annak az oka, ha Erzsike erősen neki pirulva, ugyancsak izzad. Öt vagy hat gomb pattan el a cipőről és gurul a szoba minden zugába. Ezt kivéve, minden egyéb baj nélkül végezte a kis szobalány az ő munkáját.

— Megvan ... nagyságos asszony! Fölállhat már. Becsületes ember az a varga, akinél a nagysága a cipőjét csináltatta?

— Becsületes bizony! felelé meglepetve a mama. Miért is ne volna becsületes?

— Nem vette észre nagyságos asszonyom, hogy hiba csuszott a számlájába?

— Természetesen, hogy nem.

— Nem tud számolni, mondá Erzsike nyomatékkal. Tessék nézni nagyságos asszony; nem rakott annyi gombot, mint a hány gomb-lyukat varrt a cipőjére.

Valóban, van itt gomb gomblyuk nélkül s gomblyuk gomb nélkül, különösen a job-bik lábon, melyen a gombolást kezdte meg Erzsike. S hogy a cipőnek kelméjét is ide-oda ránczigálta, annak sem a varga az oka. Az az ügyetlen Erzsike nem vigyázott, ez az igazság.

Mama megint elgondolkozik, s aztán elhatározza hogy inkább elviseli a fájdalmat, melyet a ferdén felhuzott cipő okozott, semmint a kis szobalánnyal újra végeztesen ilyen keserves munkát. De asszony és szobalány nem maradnak soká egyetértésben.

Elhiszitek vagy sem: de mama már nem is akarja meglátogatni a nagymamát abban a szép új kék selyem ruhában, melyben társaságba szokott járni, és inkább magán tartja egyszerű szövet-ruháját. Erzsike el van keseredve.

— Nevetséges lennék, mondá a mama, kinek türelme fogyni kezdett.

— Hogyan? Nevetséges olyan szép ruhában! Erzsike meg van lepve s nem is igen hiszi, ámbár a mamája mondja.

— Hát akkor majd elő hozom a nagysága bársony kabátját!

Mama ismét nem akarja. Ez a kabát társaságba menni való s nem illik egyszerű ruhájához. Erzsike nem tudja, mire való az egyszerűség, s kijelenti, hogy ő, Erzsike, mikor majd nagy lesz, csupa bársonyt és selymet fog hordani, ami, különösen szobalánynak, kelletinél tán díszesebb.

— És a szegények, Erzsi kisasszony? kérdé mamája szigoruan. Ha egész pénzét ruhára költi, ismét azt fogják mondani, hogy a hiúnak nincs szíve.

Erzsike lehorgasztja a fejét, szó nélkül hozza el a mama egyszerű felöltőjét. Szeren-

csétlenségére megakad benne s elesik, aminek a következménye egy szakadás a felöltőn s egy púp a kis leány homlokán.

A mama ölébe veszi lányát s csók-borogatást rak a homlokára. Ettől hamar meggyógyul s kész folytatni megkezdett munkáját; de hogy a kalapot le akarja emelni, mely a szekrény felső részében lakik, mama újabb eséstől féltve Erzsikét, az ölében fogva tartja.

És így a szép tollas kalapot a mamája fejére (vagy fülére?) illesztve, fejezi be munkáját a szoba-cziczus.

— Kényelmes ugy-e mégis, hogy van szobalányod, mamám?

— Az igaz! Tíz percz helyett éppen hatvanötig tartott az öltözködésem. Nagypapa, aki maga a pontosság, már régóta vár . . . Mamádat, félek, megszidják.

(Folytatása következik.)

MŰKEDVELŐ CZIRKUSZ.

— A »Kis Lap« 63-dik színes műmelléklete. —

— TALPRA mindnyájan, jeles művész-társak, kisasszonyok és urfiak, két- és négylábuak! A közönség már egybe gyült és türelmetlenül várja a nagyszerű produkciót!

A nagy gesztenyefa alatt csakugyan együtt vannak a kíváncsi nézők s amint illik, tapssal fogadják a bevonuló jeles czirkuszi művészeket: Karcsit, a híres bűvészt és erő-művészt, Benczikét, az ő nagy reményű öcssét és tanítványát, az aranyfürtű Gizike kisasszonyt és a vadon-nat új Mirabella herczeg-kisasszonyt, aki máskülönben hétköznapon csak mint Vicza bábu szerepel, de ma fontosabb szerepet kap. Leghátul jön Czitrom, a sárga-pöttyes eb, aki a próbákon igen jelesül viselkedett.

— Hölgyek és urak, csend figyelem! Kezdődik a produkció! Bámuljanak és tapsoljanak!

Semmi kétség: volt is mit. Tapsoltak is és jól tették, hogy nem vártak vele az egyes produkeziók végéig; addig tapsoltak, míg jól folyt a produkezió; azután még jobban mulattak, mert nevettek.

— Ime uraim, látják ezt a kalapot? Önök a fejükön hordják a kalapot, én az orrom hegyén. Tessék! Ugy-e egyszerű? No, lepottyant. Sebaj! Most bámuljanak meg mint óriást. Egy ifjut és egy hölgyet emelek a vállaimra s meg sem érzem. Mit? Hogy csak bábu? Hát aztán? Egyébiránt még nagyobb szerű a lábom való hintázás másodmagammal. Ide, Czitrom!

Ez is szép volt, de Czitromnak nem tetszett a mesterség s mert Karesi nem eresztette, Czitrom bele akart harapni a kezébe, úgy hogy Karesi hirtelen földhöz csapta, de maga is utána esett.

— A jeles Czitrom jobban szereti az ugró-művészetet. Benczike, te is műkedvelő kutyus leszel, ketten fogjátok ezt a botot átugrani.

Benczike hajlandó volt, de Czitrom félre fordítá a fejét s egyszerre csak elindult.

— Czitrom barátunk ma kissé gyöngéledik. No, sebaj! Annál fényesebb lesz a főmutatvány, az abroncs-ugratás. Ez a lóca itt a vágató ló... én vagyok a bájos műlovasnó... Jól tartod az abroncsot, Gizike? Hopp, hopp! Egy, kettő, hopp!

Gyönyörűen ugrott keresztül az abroncsra; de ki tehet róla, hogy a ló oly gyöngén állt a lábán és az ugrás után rádobbanó Karesival fölfordult! Nagyot nyekkent a lóca is, Karesi is, de egyiknek sem esett baja. A közönség nevetett és ez volt a fő.

— Szép volt, jó volt, és ingyenek sok is volt. Máskor többel is szolgálunk. Most már haza! Vár a mama, ideje lesz ozsonnálnunk.

KIS LIBÁK A PATAKBAN.

(Képpel a czímlapon.)

BURI, buri, burikák,
Ide felém, kis libák!
Madárláttá kenyérből
Szórok nektek morzsikát.

Alig mult két napja, hogy
Tojás-héjban laktatok,
És ebédre vagdalt tojást,
Puha kölest kaptatok:

S ma már usztok nagy-vigan
A patak hullámiban,
Keresitek a bogárkát;
Lombos bükkök árnyiban.

Csak a vízre vigyétek,
Zöldes-sárga pihétek;
Kedves puha bundácskátok
Nagyon illik tinéktek.

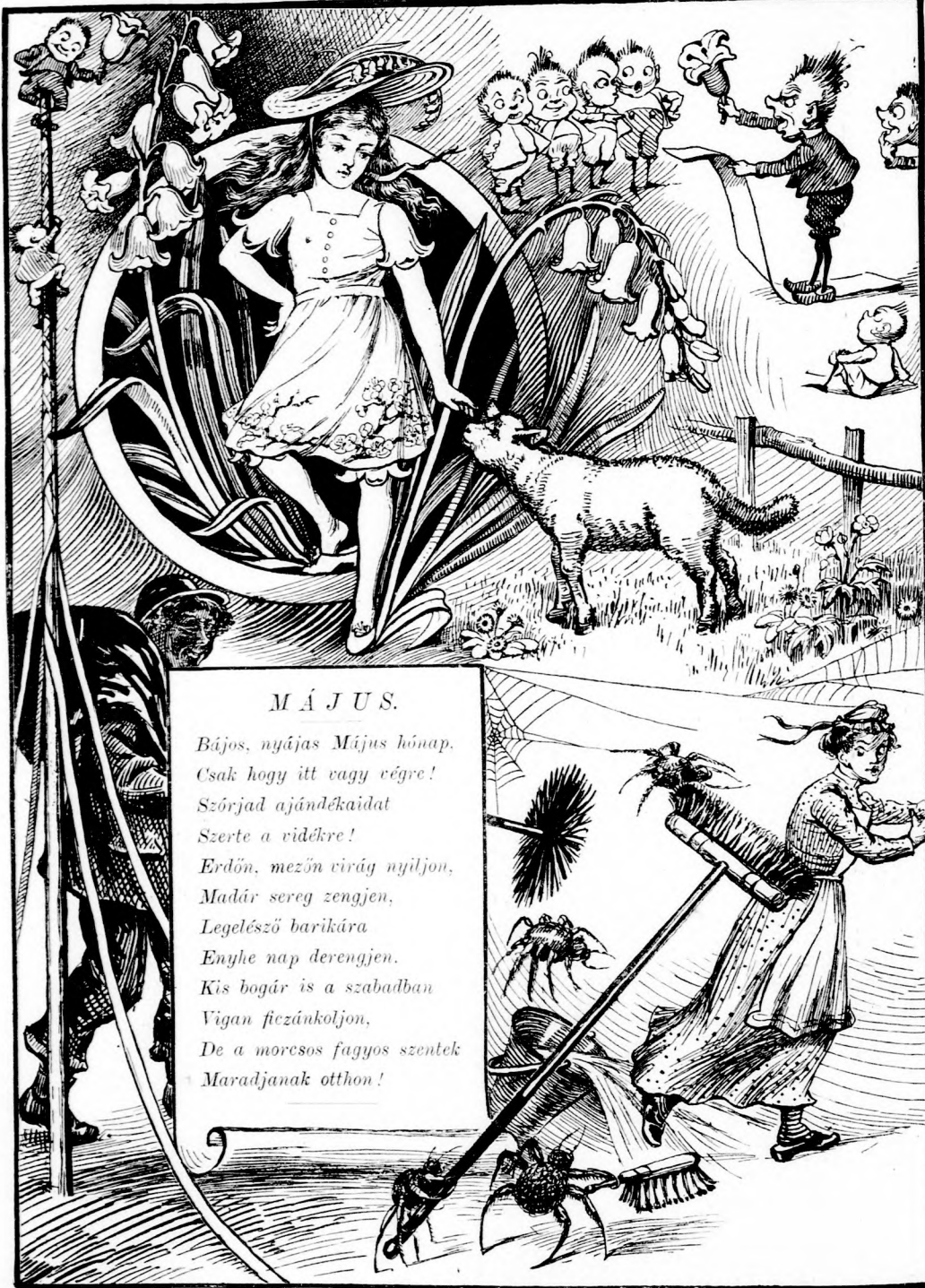
Libuskák, uszkáljatok,
Szépen partra szálljatok,
S lebegtetve kis szárnyatokat
Napfényen száradjatok.

Majd sétáltok a mezőn,
Himes liba-legelőn,
Ide-oda biczegetve,
Völgy ölén és domb-tetőn.

Aztán vissza térjétek
Korán haza érijétek;
Ugyis is lesz. Hisz' utatokon
Anyátok vezéretek!

Mert hü ám az anyátok,
Folyton figyel reátok,
És hogy bajotok ne essék,
Gondot visel reátok.

Buri, buri, burikák...
Pá nektek, ti kis libák!
Majd ha este találkozunk,
Megint kaptok morzsikát.

M Á J U S.

Bájos, nyújas Május hónap,
Csak hogy itt vagy végre!
Szórjad ajándékaidat
Szerte a vidékre!
Erdőn, mezőn virág nyíljon,
Madár sereg zengjen,
Legeléső barikára
Egyhe nap derengjen.
Kis bogár is a szabadban
Vigan fizáncoljon,
De a morcos fagyos szentek
Maradjanak otthon!

TUKÁN-CSALÁD.

AKI először pillantja meg ezeket a nagy orru legényeket akár elevenen valamelyik állat-kertben, akár kitömve a Múzeum madár-gyűjteményében: okvetlen nevetve bámul rájuk.

— Hiszen majdnem nagyobb a csőre az egész madárnál!

Nincs különben. A madár-világ sok érdekes fűcsa tagja közt a *tukán* a legfűcsásabbak egyike. Hamarjában azt lehetne hinni, hogy el sem bírja óriási csőrét, vagy hogy még a sas-keselyűnél is veszedelmesebb ezzel a rettenetes fegyverével. De biz' az nem úgy van. A tukán igen vigan röpke az ő hatalmas csőrével s éppen nem a veszedelmes ragadozó madarak közül való.

TUKÁN-CSALÁD.

Déli Amerika őserdeiben van otthon s a folyók közelében szeret tartózkodni. Fa-oduban rak fészket s naphosszat rikácsolva röpke ide-oda, élelmét keresve. Nagyon jó étvágya van, megeszi az egeret és más apró állatot, de barátja a gyümölcsnek is. Tolla sötétzöld, mellén sárgás fehér, míg a

farka tollai közt vörös és fekete tarkállik. A nagy csőre fényes fekete.

A fogságban, ha jól tartják, eléggé békeségesen viselkedik. Ingerkedni azonban nem tanácsos vele, mert akinek megcsipi az ujját, az bizony megemlegeti.

A SZÁZSZOR-SZÉP ÉS A BÁRÁNY.

— Mese. —

AVOL a vidéken szerény kunyhóska állott jól megmivelt, zöld pázsitos kertecskének a közepén. Mély árok övezte s csak egy keskeny dobogón és gyöngé lécz-ajtócskán át lehetett kijutni belőle a messze terjedő dus rétekhez, melyek a helységet környezték, s amelyeken állandóan juh-nyájak legelésztek. Ezeknek az árkon és hidaeskán átlépniök tilalmas volt, nehogy a kis kertben gondozott virág-ágyakat, síma utakat meg rongálják, melyeket a kertész példás igyekezettel és oda-adással mivelt és tartott tisztán.

A pázsiton bársonyos fű zöldelt, melynek puha öléből egy-egy pitypáng és százszor-szép kacsintgatott negédesen az arra járó-kelő felé.

Kivált egy szál kedves százszor-szép tünt föl a kerti pázsit közepén: a legvidámabb, a legboldogabb virágok egyike, melyeket emberi szem valaha látott.

Oly elégedetten ült ott puha zöld fészékében, amilyen elégedetten csak ülhet egy kedves, okos százszor-szép.

Verőfényben, esőben egyaránt meg volt elégedve a maga sorsával. Ha zivataros eső közeledett, örvendezve mondogatta: »Hála a jó Égnek, kapok jó frissítő fürdőt!« Ha pedig a felhők mögül eltörttek a napsugarak, boldogan köszöntötte azokat is. »Most jön az én jó, meleg napom — mondá — hogy megszáritson és fölmelegítsen!«

Bármí történt ami százszor-szépünkkel, ő mindig boldog és elégedett volt.

Egy napon, hogy a nyáj nagy jó kedvében a kis kert körül legelészett, a báránnyok közül egy, amely bátrabb volt többi társainál, merészen rálépett a dobogóra, könnyűszerrel szökkent át rajta, rózsaszín orrocskájával a gyöngé léczkerítés nyitott ajtaját belökte és vígan lépett be a kertnek dagadó pázsitjára, mintha csak az övé lett volna ott minden.

Jó dolga, is volt a merész báránnyának! Mohón tépdeste az iratos fiatal fűszálakat,

egy-két pitypángnak jó étvágygyal lerágta a fejét s oly boldognak érezte magát e dús legelőn, mint az iskolás gyermek Karácsonykor a sok édesség, sütemény és egyéb nyalánkság közepette.

Lassan haladt arra felé, ahol ami kedves százszor-szépünk boldogan s meglegedetten nyiladozott. Midőn a közelébe ért, egy bégetésnyit sem szólt: s már-már mohóságának esett volna áldozatául ez a kis virág is, ha meg nem szólal reszkető, könnyörületet esdeklő hangon:

— Ó Bárány urfi, édes jó Bárány urfi! Jaj, ne bánts! Ne tépj ki engem boldog otthonombul! Oly végtelenül boldog vagyok itt, ebben az én nyugodalmas, csöndes fészékemben! Kérlek, légy könyörületes! Hiszen én mitsem vétettem neked, jó Bárány urfi.

A bárány erre a hangra meghökkent. Nem volt hozzá szokva az ilyen dologhoz; s bár édes anyja nem tanította a virágnyelvre, a bárány mégis megértette a virág panaszos szavát, mivel hogy nagyon eszes bárány volt. De ha nem értette volna is az előtte ismeretlen virágnyelvet: a százszor-szépnek ijedt arca minden szónál értelmesebben magyarázta, hogy mit akar.

Meglepetése első perczében merőn tekintett a siránkozó kis virágra, aztán tétovázva nézett körül a réten, s így szólt:

— Kedves százszor-szépem! Azt hiszem, jól tudod, hogy a bárány mennyire szereti a százszor-szépet. Ugy szereti, majd meg-eszi. Megvallom, rendkívül tetszel nekem, kedvesnek talállak. De mitől se tarts! Nem akarok semmi rosszat elkövetni veled; nem akarok ártalmadra lenni. Mondjad csak: van-e barátod, aki egy-két jó szót megkoczkáztatna éretted?

— Ó van, Bárány urfi, felelé a virág; biztosan tudom, hogy a fecske hívem nekem, s mindent megtesz érettem, mihelyt erre fölkérem.

— Jöszte fecske, szólt a bárány, s mondjad el: mi jót tudsz erről a kis virágról?

— Itt vagyok! csicsergett a fecske készséggel. Szívesen fölszólalok mind-annyiszor,

ha egy jó barátomat köll megvédelmezni. A százszor-szép felől a legjobb véleményt nyilváníthatom. O a legszerényebb, a legesündesebb kis virág; hozzá foghatót keveset láthatsz. Valahányszor eső után kénytelen vagyok a földön össze kuporodó bogárkák után közvetlenül a föld színe fölött csapongani, mindig lelek egy-két friss harmateppet az ő tiszta, fehér kelyhében; s ezekkel a csöppekkel magamat és csüggedő szárnyaimat fölfrissítem. Ha nem bántod a százszor-szépet, akkor te derék, jóra való legény leszel.

Sértette a bárány önértét, hogy ilyen csip-csup madárka jóra való legénynek nevezi. Elfordult tőle s kérdé a százszor-széptől, nincsen-e más pártfogója, aki szólna mellette?

— Azt hiszem, a fülemile is kész érettem sikra szállni.

— Lássuk azt a fülemilét! szolt a bárány.

S nyomban gyönyörű, édes hang hallatszott a közeli cserjékből. Egy szürke madárka szólalt meg. Es nem is egyhangu csipogásban, de édes dallamokban szolt a bárányhoz:

— Nagyon örömet szolok a százszoszor-szép érdekében, kezdé a fülemile. Csöndes tavaszi estéken, midőn a nap már nyugovóra száll s beáll a szürkület, elő buvik a méla hold s föltünnek a csillagok: akkor élem én életem legédesebb óráit. Az emberek szemeit már-már befogja az álom, de én még mindig ágról-ágra szállok és a sápadt holdnak, a fényes csillagoknak s a néma éjféli csöndnek dalolom el kedves nótáimat. Ha közelebb járok a földhöz, látom a kedves kis százszor-szépet, amint hajtogatja fejcskáját, fordítja felém arczcskáját és lesi figyelemmel és áhítattal minden-egy hangomat. Kérlek is kedves bárány: ha jó barátom vagy, ne bántsd a százszor-szépet! — Ezzel a fülemile ismét a sűrű bokrok közé rebtent.

Bár a fülmile beszéde nagyon megilleté a bárány szívét, ez mégis némi bizalmatlansággal fordult a virág felé s kérdé:

— Te százszor-szép, akad-e még valaki aki megvédelmezne?

— Akad bizony! felelé nyomban a kis virág. A vörösbegy is jóakaró, igaz barátom nekem.

— Hol van hát az a vörösbegy? kérdé kihívóan a bárány.

— Itt vagyok jó uram, és boldognak vallom magam, ha kedves kis barátomnak szívességet tehetek, szolt a vörösbegy. Reggel, nap-költekor, mikor éjjeli szállásomból kiröpülök s eléneklem reggeli imámat és zengem dicséretét a jó Istemek, aki a nagy mindenséget oly szépnek alkotá s engem annyira boldogit: akkor elő jönnek a kis házból a gyerekek is és morzsát szórnak elem. Ilyenkor ugy látszik, mint ha az én kedves barátom a kis százszor-szép ujjal mutatna rá minden egyes morzsácskára. Nagyon jószívű kis virág az. Reményelem, nem is fogod bántani.

A bárány végig hallgatta a vörösbegy védbeszédét is; de midőn ez a reggeli morzsákat emlegette, eszébe jutott, hogy biz' ő éhes még s hogy ez a pompás százszorszép nagyon jó volna pecsenyének egy kis ropogós friss fű-salátával. Alig tudta türtöztetni magát, hogy le ne legelje a kis virágot, bár mennyire kérték is őt a madarak, hogy kimélje meg.

— Ó ne! Ne bánts, kérlek! rimánkodott újból a százszor-szép. Van nekem még sok jó barátom. Akár a fekete rigó is...

Még be sem fejezhette szavait, midőn máris egy fényes fekete tollazatu madár, aranyárga csőrű, csillogó szemű rigó rebtent elő a közeli babér-bokorbul. Ez annyira megijesztette hirtelen megjelenésével a bárányt, hogy ez álltó helyében közel három láb magas ugrást tett. Komolyan meg is haragudott volna-e miatt a bari, de ijedtsége nagyobb volt haragjánál, s ez elfeledteté vele, hogy fölháborodását a rigóval éreztesse.

A rigó néhányszor körül repkedé a kétségbe esett százszor-szépet, majd melléje szökkent és pajkosan megesókolta; egy mellette álló, kérkedően s kihívóan viselkedő

pitypángot pedig hegyes csőrével megbökösött, azután fölrepült egy fa-ágra s a legtisztább hangon ekkép csicsergett:

— Mit kívánsz tőlem te édes százszor-szépem? Ne félj virágom, nem engedlek bántani. Valahányszor a réten férget, hernyót keresek — folytatta a bárány felé fordulva — ez a kis virág mindig ott mosolyog felém s velem együtt örvend a jó prédán. És ha párom ott ül a fészében, hogy tojás-káit megülje s én helyet foglalok vele szemben az ágon, hogy énekemmel szórakoztassam, fölvidítsam: ilyenkor látom csak mily figyelemmel, mekkora érdeklődéssel hallgatja a kis százszor-szép az én dalomat, s úgy érzem, mint ha ő is az én szeretett s mindenkor hű párom lenne. Kérlek tehát, ne bántsd ezt az ártatlan teremtest!

— De hát, jegyzé meg gunyosan a bárány, ha te így lakmározol s jó étvágygal fogyasztod a kövér férget és hernyót, mért ne legyen szabad énekem is leharapnom ezt a jó falatot? Hej te kis virág, nincs neked több barátod?

És mielőtt a kis virág felelhetett volna, a lakó-ház felől nyilsebesen röpült oda egy vadgalamb. Kétszer-háromszor is megkerülte a pázsitos helyet, azután közel oda lebocsátkozott és gyöngéd, könyörgő hangon kezdett turbékolni:

— Báránycám! Én jól ismerem ezt a százszor-szépet és nagyon szeretem. A forró nyári napokon át, hol ott üldögélünk kedves párommal együtt a mi árnyas fészünkben, hol pedig turbékolva, vagy a fényes levegőbőn csapongva várjuk az alkonyatot, míg a türelhetlen forróság megennyhült, hogy aztán együtt szálljunk le a sárguló buza-földekre. Ilyenkor gyakran beszélgetünk a százszor-széppel is, aki mindig olyan barátságos velünk és vidám. Mindenkor örvendezünk, ha viszont látjuk őt. Kérlek jó bárány, ne bántsd a mi kedves virágunkat!

Ekkor a bárány a százszor-szép felé fordult. Nem tudom mit akart neki mondani, mert mielőtt megszólalt, lomha szárnyalással lebbent oda egy huhogó nagy bagoly.

A bárány ettől még inkább megijedt mint a fekete rigótól.

— Te a százszor-szépről beszélsz? Huhu! A manó vigye el ezt a tolakodó napot! Mily kellemetlen elhagyni a jó homályos odut, mielőtt még lenyugodott a nap! De milyen kellemetlenek vagytok ti magatok is, hogy éppen akkor csaptok zajt, midőn minden okos ember alszik. Hallod-e barátom! Reményem nincs szándékodban bántani a százszor-szépet. Mert valahányszor estve azokra az ostoba egerekre vadászok, nagy örömmel szemlélem ezt a szerény, szende arczu virágot. Jó barátomnak tekintem és nem engedem bántani. Különb kijelentem Bárány uram, hogy...

Senki sem tudta, mit akart a bagoly mondani, mert e perczen a bátor fekete rigó, akit irigyelt a vén bagoly, élesen fütyentett feléje, mire egy másik rigó nyomban felelt. És megszólalt a szarka is az ő rekedtes csergő hangján. A bagoly gyantotta, hogy ebből mindjárt nagy patália lesz. Szó nélkül kerekelt oldott s hamar vissza bujt a maga odvába. Mert jól tudjuk, hogy a bagoly nem barátja sem a nappalnak, sem a zajnak.

Erre a mind inkább fokozódó neszelésre egy fiu nyitotta ki a kis ház ajtaját és észre véve a tilosban járó bárányt, a lépeső felső fokáról ismételten kiáltozó:

— Egy bárány van a kertben, egy bárány van a kertben! És elő hívta a kutját. Ennek lett volna ugyan a föladata, hogy kikergesse a bárányt a kertből; de, mivel reggel jókora csontot vetettek neki, ezzel volt elfoglalva s így elmulasztotta teljesíteni az ő kutya-kötelességét. Az erős felszólításnak azonban mégis köllött engednie s így már most ketten: a fiu s a kutya vették üldözőbe a barit. Ez pedig, rettegve a közelgő veszedelemtől, elfeledte a százszor-szépet és gyors szökkenéssel osont ki a kertből a réten legelő többi bárányok közé.

A fiu figyelmét utközben lekötötte egy pirosló cseresznye-fa. Megállapodott alatta, hogy izes gyümölcseiből lakmározzon.

A megkinozott százszor-szép, midőn látta, hogy a bárány távol van, fölemelte fejcsékéjét s bátorságban látva magát, szívét öröm töltötte el.

A csicsergő madarak pedig, amelyek körülte röpködtek és elénekelték az ő kedves dalaikat, valamennyien megcsókolták az ő kedves virágjukat és vele együtt ujongtak, hogy ily szerencsésen szabadult meg a falánk bárány torkától.

Tanulságos ez a mese. Láthatjuk belőle, milyen jó az: ha igaz, hűséges barátaink

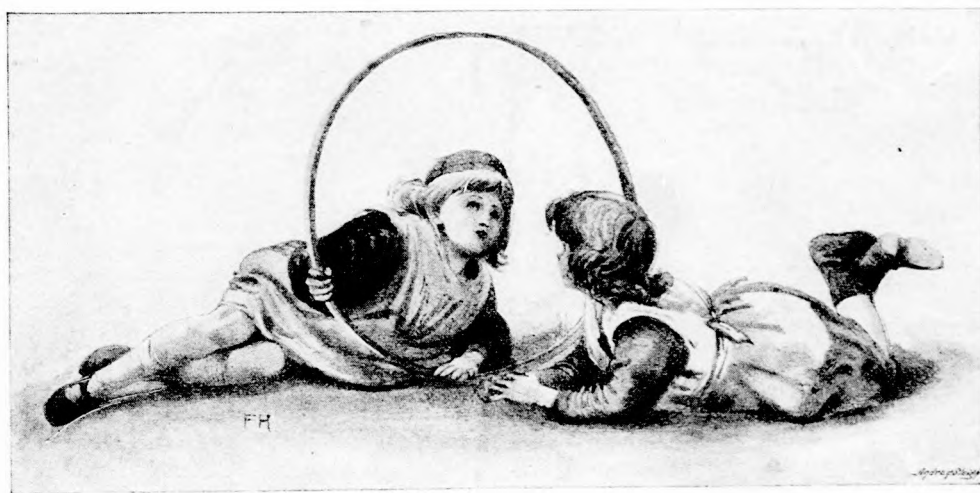
s pártfogóink vannak, akik segítenek rajtunk készséggel, oda-adással, midőn bajba kerültünk.

Hogy ilyen barátokra szert tehessünk, annak legjobb útja és módja az, ha szeretetreméltók s meglegedettek vagyunk, miként a százszor-szép, s ha rászolgáltunk Istennek áldására, melynek részeseivé lettünk, és ha szívünkön viseljük a mások sorsát és örvendezünk a mások boldogságán.

Lord Brabourne angol eredetije nyomán:

hg. Odescalchi Alinka.

A JÁTÉK FOLYTATÁSA.

ELEG volt az abroncs-játék,
Most pihenjünk egy nagyot —
Két órája hanczurozunk,
Már bizony fáradt vagyok!

Igy ni! ... heveredj le mellém!
S most egy nagyot gondolok:
Pihenvést is játszhatunk mi...
Játsszunk... arczkép-csarnokot!

Imi az abroncs... a kép körül
Ez leszen majd a ráma.
Benne arczom... ugy-e bár, hogy
Jól el vagyok találva?

S most a keret hadd fogja be
A te fürtös fejedet...
Pompás, pompás! Ilyen képet
Csak Rafáel festhetett!

HOGY KAPTA SZINÉT A NEFELEJTS.

— Mese. —

MIKOR a Mindenható már megteremtette a földet és mindent, ami rajta él, azt vette észre, hogy a virágoknak még valami hiányosságuk van.

— Színesek legyenek, még pedig különböző színűek.

Az Ur tehát elővette a festékes bögréit és bőkezűen, szeretettel ajándékozta a virágoknak a legszebb színeket. A rózsák a legszebb színeket kapták, a szegfű haragos vöröset, a liliom az ártatlanság hófehér színét, stb. Azután elküldte őket az Ur, hogy ékességére és gyönyörűségére legyenek a földnek. A rózsák a kertben foglalták el helyüket, az ibolyák a zöld pázsitban, mind-egyik éppen a hozzá legjobban illő helyét.

De mikor az Ur elkészült a munkájával, egyszerre csak észre veszi, hogy egy virágról megfélekedett. Szerényen meghuzódva várta a kis nefelejts, hogy rá kerüljön a sor; de mindvégig hiába várta.

— Ejnye, te szegényke! szölt az Ur. A festékes bögrém már mind üresek és te még nem kaptál színt. Az pedig nem volna igazság, hogy éppen csak neked ne jusson, aki oly türelmesen, szerényen várta. Megállj csak, talán még segíthetünk a bajon.

Fölnyult az égboltozatra, s ennek kék színéből csipett ki egy kevéskét és a virágocskák leveleit megfestette vele. Aztán újra kinyújtotta a kezét, lekasztott egy kicsike csillagot és oda illesztette a virág szirmai közéjére. Így a nefelejts kedves kék színűvé vált, közepén ezüstös csillaggal.

Boldogan örvendezve foglalta el most már a nefelejts is a helyét. De nem büszkélkedett, hanem szerényen meghuzódott kis patakok, erek, tavak partján, a hol gyönyörködött az emberek szemét máiglan is.

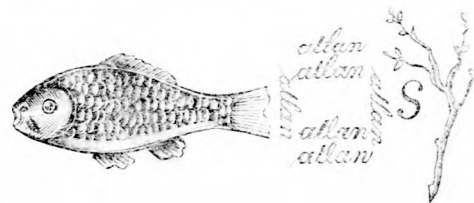

KÉPREJTVÉNYEK.

I.

II.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.“

Átdolgozta Donátszy Ferencz. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

(A kisorsolásban csak azok vesznek részt, akik mind a két képrejtvény megfejtését beküldik).

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 16-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Radisich Elemér, Imrédy Kálmán és Károly, Lévai Ilonka

és Irénke, Dénes Zsófia, Zwibach Ernő, Geist Lili, Pleininger Hilda, Bolyó Pálma és Károly, Visi Masi, Zurányi Gusztáv, Patterson Margit és Orsolya, Kövesy Rudi, Hampel Ferencz, Harkányi Sándor, Pollák Irén, Margit és Béla, Vermes Margitka, Kristóffy Gizzi, Unger Béla és Ervin, Müller Emmi, Mérey Ágosta, Moesz Ilonka, Riesz Kornél, Bogisich Imre, Wagner Irénke és Évike, Salamon Gyula és Ernő, Farkas Mariska, Richter Vilma és Paula, Gutmann Fanchon, Mandel Ibolya és Mihály, Kerner Jenő, Zubor Imre, Benedek Dénes, Szent-Ivány Karola, Saláth Ilonka, Irmuska és Laczika, Abonyi Tibor, Eckstein Margit és Irma, Deutsch Kornél, Zoltán Vera, Ábelles Juliska, Győry Zoltán, Schwarz Lenke és Gyula, Engel Tibor, Hunfalvy Livia, Jákó Jánoska, Plotényi Tóni, Löbl Paula, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Záborszky Dezső, Hajnik Viola és Lilike, Przybilla Jenő, Fáy Erzsé, Vályi Ludovika, Natti Klotildka, Rosenberg Rózsa és Zsiga, Berczelly Jerta, Pirnitzer testvérek, Fischl Izabella, Istók Barna, Rákosi György, Posner Oli, Straširibka Modesta, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Áchim Mariska, Hirschler Jolán és Györgyike, Zinner Jolán, Csizék Ilona, Hallósy Elemér, Sántha Irénke, Rácsay László, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Csippék testvérek, Vladár Matild és Endre (ne rojtos szélű papirosra írjatok! *F. b.*), Gutmann Irma, Schwarz Magda és Béla, Szabó Margit, Freund Berta, Frankl V. Frigyes, Lányi Viola, Mela és Tódor, Göttl Sándor, Fövenyessy Annuska, Palika és Sanyika, Wámoscher Lujza, Herczinger Ilus, Bachrach Livia, Kubinyi Boriska és Darius, Demeter Tibor, Koch Nándor, Koritschöner Margit, Weldin Oszkár és Sándor, Arkay Masa, Angyal Irma, Szél Piroška, Taubner Margit, Halper testvérek, Eckhardt Mariska és Tibor, Katrenyák Mariska, Balkányi Kálmán, Bónis Berta, Ordódy Irénke és Laczika (ne írjatok oly anyagot! *F. b.*), Taub Ilonka, Busay Gizike és Irénke, Ledniczky Erzsike, Kovács Ilona és Miklós, Seethal Elma, Mihályi Ernő és Zoltán, Gyémánt Ilona, Várady Bözsike (máskor gondosabb levélkét irtál nekem! *F. b.*), Fejér Margit és Ödön, Goldstein Erzsé és Feri, Steinhübel Ödön, Kohn Elvira és Béla, ifj. Büttel Jancsika, Kersáncz Feri, Bayer testvérek, Szentpétery Gyula, Kemény Béla, Guttman Paula és Aladár, Robicssek Béla, Lázár Béla, Denk Gusztáv, Tichtl Leona, Vancsó Anna, Németh György, Kreibik Sándor és Gálosy Zoltán, Gonda Lajos, Romeiser Ilonka és Feri, Schlesinger Malvine és Ella, Michalik Ilonka, Schlichter testv., Robitsek Edith és Anna, Szemők Katicza és Maricza, Dalmady Irénke.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Riesz Kornél, Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakarzis utazása Görögországban,«* írta *Barthélémy*, a magyar ifju-

ság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« XLVIII. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szemők Katicza és Maricza, Goldstein Erzsé és Feri, Fejér Margit és Ödön, Vallas Ilonka és Irénke, Bayer testvérek, Sófaly Anna, Kovács Ilona és Miklós, Taub Ilonka, Herczinger Ilus, Fövenyessy Annuska, Palika és Sanyika, Taubner Margit, Gyarmathy Palicza, Tichtl Leona.

JÓ SZIV.

Nyugtatóvány.

38 (harmincznyolcz) forinttól, mely összeget mint *Forgó bácsi „Kis Lap“-ja* kegyes olvasóinak adakozását a „*Szünidei Gyermektelep*“ javára köszönettel felvettük.

frt. 38.

Bpest, 1895 április 24-én.

Dr. Szirmai Rikárd
pénztáros.

Gr. Teleki Géza
elnök.

*

1455 *T. Forgó-bácsinak*

Budapesten.

Ezennel elismerjük, hogy ön a mai napon pénztárunknál a *Kossuth Lajos emlékének megörökítésére alakult országos bizottság folyó számlája javára 25 frt, azaz huszonöt frtot* lefizetett.

Budapest, 1895. április 24.

azaz 25 frt.

*A pesti hazai első
takarékpénztár-egyesület
kezelési pénztára.*

Kasenczky s. k.

Erkel s. k.

*

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: *Hirschler Katinka* 1 korona. Köszönet a kegyes adakozónak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„*Parti fecske.*“ Az ily című versikének annyit még a fogvatkozása, hogy, egyes részeiben bár

tehetségre mutat, még sem közölhetem. — **Németh György.** Hiszen te kifogyhatatlan vagy az ilyen apró képecskében. De folytatni a küldést már pazarlás volna. Munkádról, míg nem láttam, nem szólhatok. De semmiképp se fordítsad rá azt az időt, melyre fontos lecczkéid körül van szükséged. — **Kreibik Sándor és Gálosy Zoltán.** A kis cziczámnak mutattam meg a betű-rejtvényt s az rögtön kitalálta. Tehát valami fogasabbat küldjete. — **Rosenberg Rózsa és Zsigmond.** A rejtvény szerkesztője vagy szerkesztői a pályázatból ki vannak zárva, ami igen természetes. Az sz nem mehet két betű-számba. A *só* sem az a fűszer amelyet *minden* ételbe tesznek. P. o. a csokoládé-fánkba nem igen való, meg tán az almás pitébe se. *Vár* ma is van, bár középkori vitézek nem laknak benne. *Árpádról* is egyéb jelzöt mondhatnátok mint azt, hogy férfi név. Szabatosabban kell az ilyen, amugy is könnyű szerkezetű rejtvényeket össze állítani. — **Berczelly Jerta.** Ügyes. Besoroztam. — **Natti Klotildka.** Vidám levelkédet kedvetelve olvastam. — **Ember István.** Helyesen van megszerkesztve, de ez is amolyan czicza-rejtvény. — **Deutsch Kornél.** A Kemény Bélának szóló üzenet (l. a m. sz.) téged is illet. Különben: az a fölvetett név sem tartozik a »*Kis Lap*«-ba. S miért volna ritka a Klára név? Van az olyan gyakori, mint a tied. Kívánsággal fordulj a *kiadó*-hivatalhoz. — **Salamon Gyula.** A kép-rejtvényeidet nagyon is könnyen találják ki. Mi okból nevezted az al-reál-iskolát, amelybe jársz: *cs.* és *kir.*-nak? Nincs Magyarországon semmi császári, csupán királyi. — **Ifj. Büttel Jancsi.** Amit Ferencsik Náczinak üzentem, (l. a m. sz.) az neked is szól. — **Salamon.** (*Sz.-Fejérvár.*) Micsoda Salamon vagy te, kis öcsém? Családi v. keresztnéved ez? Egymagában ez a név nem kerülhet bele a megfejtők sorába. — **Ifj. Kossaczky Oszkár.** A másodikat közre adom. — **Jákó Jánoska.** Már biz' az megjelent, Jánoskám, a »*Kis Lap*«-ban. Hát az ugy történt, hogy másnak is az eszébe jutott, még pedig korábban. Ügyes rajzodban azért még is kedvem tellett. — **Záhorszky Dezső.** Bizony nagyot örültem az örömdönek, hogy 6-ik születés-napodon annyi széppel, jóval ajándékoztak meg a te szerető szüleid. De hát, jól tudom én azt, rá is szolgáltál az ő szeretetökre. — **Goldstein testv.** Nekem ugyan fölösleges dicsérnetek a falusi élet kellemeit, főleg így tavasszal. Bizony jobb is volna a kertí lugasban írni és szerkeszteni a »*Kis Lap*«-ot, mint egy kormos gyári udvarban, ahol éj-nap zakatolnak a gőzgépek. — **Seethal Elma.** A Lampel Róbert (Wodianer F. és fiai) könyvkereskedésében (Andrássy-ut) tudtommal bővebben jelentek meg az olyan könyvek, amilyenek felől tudakozódom. Kértekre szívesen küldenek jegyzéket. Az sincs kizárva, hogy egyszer a »*Kis Lap*«-ban közölök amolyan lovagi történetet. Tán az ősszel. — **Göttl Sándor.** Rendben van. Csudálom, hogy ilyesmi a te csinos írásodnál megeshetett. És lám: a helyre-igazító

soraiddban is könnyen e-nek olvashatnám az l-t. Tulajdon-nevet nagyon olvashatón köll leírni, nem lévén az értelmi szó, melyet az ember, ha még ugy van is oda vetve, könnyen kimagyarázhat, ha az írás többi része olvasható. — **Mariska néni.** Ez a második kísérlet már inkább sikerült. A feladott kérdés azonban a czikk végéről elmarad. Nagy böleselők sem tudtak még az íránt tisztába jönni, a kettő közül melyik a boldogtalanabb: a vak-é, vagy a siket-néma? Hát gyermek az ilyen mélyre járó kérdésben hogy tudna eligazodni? A korábbi munka nem elég érdekes arra, hogy megjelenjen. Hol leli meg a küldemény? — **Bakdaneszky Imre.** Az a te képrejtvényed egy csöppet sem képrejtvény. Ha nevedet nem helyesen közlöm itt: magadra vess, annyira olvashatatlan. — **Koritschöner Margit.** Ügyedben eljártam. Amolyan »beszélgetős« leveleket szívesen veszek tudomásul, de azokra nem válaszolok. Neved alatt az a nyolcz bogár mit jelent? Vagy tán nyolcz portvis? Mit csinálók én nyolcz portvissal? Ennyi a legnagyobb háztartásban sincs. Vagy tán bizony fácskák? Ha azok, hát jól öntözgesd, nyirogasd meg őket, mert bizony nagyon esenevészek és kuszák. — **Fővenyessy testv.** Mit érte-tek ti »gyermek-regény« alatt? Hát a »*Fruzsinka titka*« nem volt az? — **Flesch Károly.** Ha a »*Rovás*« című rovatot átnézted volna, tán nyomára akadsz annak, megfejtéseid mért nem láttak napvilágot. Ez a mostani leveled éppen olyan, mint voltak a megelőzők. Amott, abban a rovatban, csak az illető név kezdő-betűi foglaltatnak, kíméletből, hogy csak az értsen belőle, akit illet. De hogy teljesen el tudj igazodni, így körülményesen köllött megmondanom annak az okát, a te megfejtéseidet mért nem vettem figyelembe. Meg vagyok győződve, hogy ezentul te is takaros levelet fogsz küldeni, mint sok ezer olvasó társad. — **Varady Bözsike.** Rég ismert dolgokat közölsz te velem. A többire nézve: az előző üzenetnek egy része neked is szól. — **Marczali Bözse.** Hiszen te figyelmes kis olvasóm vagy s így a mult számok egyikének postájából megérthetted, hogy a nyári nagy szünetre van kitézve a pályázati munka, midőn mindnyájatoknak több lesz az érkezések. Az eredményel az októberi 1-ső számban fogok beszámolni. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Sz. K. — V. B. — F. K. — Gy. Z. soraiban foglalt megfejtéseket, a leveleik hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem. F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferenczies-tere 3.*